

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
 לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה
 וילדיהם: יהושע וזוגתו דינה גוטמן, שירה,
 אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג

נערים יהודיים בחזית

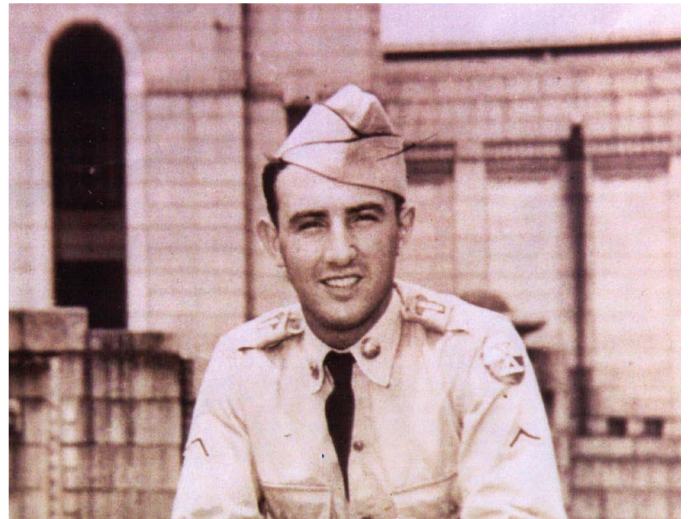
מר ברנרד ציטרין

- רח' קינגסטון 272 - וממש מעבר לפינה שכן בית המדרש המרכזי של חב"ד. התיידדתי עם הרב אליהו גרוס, והוא היה לוקח אותי מפעם לפעם להתוועדויות של הרבי מליובאוויטש.

בינתיים, קיבלתי צו גיוס מצבא ארצות הברית. היה זה בקיץ של שנת תש"י (1950), כאשר פרצה מלחמת קוריאה. מאוד רציתי לשרת, שכן צבא ארצות הברית היה זה שהציל אותי. קרובי המשפחה שלי התנגדו, אך עז היה רצוני לשרת, משום שחשתי חוב של הוקרת תודה לצעירים האמריקנים - שלא היו מבוגרים ממני בהרבה - אשר הצילו אלפי יהודים כמוני.

כאשר סיפרתי לרב גרוס שאני מתכוונן לנסוע לקוריאה, הוא אמר לי שעלי להיפגש לפני כן עם הרבי, ולקבל ממנו את ברכת הדרך. הוא דאג לארגן את הפגישה, וכשבאתי לפגוש את הרבי, כבר הייתי לבוש במדי הצבא. כאשר נכנסתי, בירך אותי הרבי לשלום והזמין אותי להתיישב. הוא היה אדם יפה תואר. אני זוכר במיוחד את עיניו הכחולות - הם היו כחולות כמו הים, כמו השמים... הוא שידר כזה חום, ונעימות. הרגשתי נפלא לשבת במחיצתו ולשמוע את מה שהיה לו לומר לי. הוא שאל אותי כמה שאלות, ועניתי כמיטב יכולתי.

הוא אמר לי שאהיה בסדר, שאשרוד את המלחמה - הכדורים יתעופפו סביבי, אך לא יפגעו בי לרעה. וכך בדיוק היה - הכדורים התעופפו לעברי - פעמים רבות שמעתי בבירור את קול שריקת הכדור חולף סנטימטרים ספורים ממני. לא הצלחתי לשמוע מאיפה מגיעים הכדורים, בגלל רעש המשאיות והטנקים שנסעו הלך ושוב - רק שמעתי את קול שריקת הכדורים במעופם

שמי הוא ברני - או בשמי היהודי, ברוך שלמה - ציטרין. נולדתי בשנת תרפ"ז (1927) בקייילצה (ביידיש: קֶלֶץ), פולין. כשהייתי בן שנים עשרה, פרצה מלחמת העולם השנייה, וכולנו הצטופפנו אל תוך הגטו. בשנת תש"ב (1942), חיסלו הנאצים את גטו קייילצה, ואנו הועמסנו ברכבות על קרונות בקר והובלנו לאושוויץ.

אני טולטלתי בין כמה מחנות ריכוז. תחילה הייתי באושוויץ, אחר כך במחנות ברגן-בלזן, זֶקֶסְנְהַאָזֶן, אורניינבורג, מאוטהאוזן, דכאו, גרוס-רוזן ומקומות נוספים. אף שמשפחתי נספתה, אני הצלחתי לשרוד איך שהוא.

בי"ד באייר תש"ה (סוף אפריל, 1945), שוחררתי על ידי צבא ארצות הברית. סיפרתי לאגודת הסיוע לפליטים יהודיים (HIAS), שטיפלו בפליטים, שיש לי קרובי משפחה באמריקה, והם איתרו דודה שדאגה להביא אותי לברוקלין. כעבור זמן מה, עברתי לשכונת קראון הייטס

«

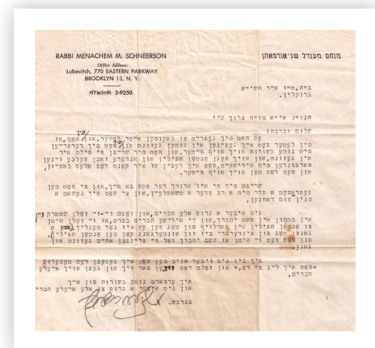
- אך כולם פספסו אותי, ואני מאמין שנשארתי בחיים בזכות ברכת הרבי.

באותה פגישה מיוחדת שבה קיבלתי את ברכתו, הורה לי הרבי להקפיד על הנחת תפילין ועל תפילה מדי יום, ושאם יהיו אתי עוד חיילים יהודיים, שאשוחח גם אתם ואומר להם להניח תפילין ולהתפלל. כאשר נפרדנו, לחץ הרבי את ידי, והעניק לי ברכה נוספת שאשוב הביתה בריא ושלם.

כך נסעתי לקוריאה - הייתי בפלוגה א, גדוד הנדסה קרבית 116, יחד עם עוד כמאה וחמישים חיילים. במהלך תקופת שהותי בקוריאה קיבלתי מכתב מהרבי. מכתב זה עדיין מצוי ברשותי, ואני שומר עליו כעל אוצר יקר. המכתב היה בידי, וכך כתב לי הרבי:

שלום וברכה!

שימח אותי לקבל את מכתבך, ואני מקווה שמכתבי זה מוצא אותך בבריאות טובה, ושתמשיך גם הלאה לשמח אותי בבשורות טובות. ושתכתוב לי איך אתה מרגיש - איך

הבריאות, וגם בנוגע להנחת תפילין ושאר הדברים הקשורים ביהדות...

כתוב לי איך עבר חג הפסח אצלכם, והאם ערכתם את הסדר עם רב או עם קצין דת, והאם היה לכם מניין לתפילות.

מסור דרישת שלום לכל החברים, ומסור להם שיתחזקו בביטחונם בה' יתברך, ובפרט לחברים היהודים, שיקפידו להניח תפילין במהלך היום כאשר הדבר מתאפשר... וזה ישמור עליהם שה' יתברך ישיב אותם הביתה בריאים ושלמים...

אני מצפה לבשורות טובות ממך...

בברכה,

מ. שניאורסאהן.

כאשר קראתי את המכתב הזה לראשונה, פשוט לא הייתי מסוגל להניח אותו מידי. שבת וקראתי אותו עוד פעם ועוד פעם. כל כך התרגשתי. שמרתי אותו והשגחתי עליו כמו שהשגחתי על הרובה האישי שלי. הייתי בחיל הנדסה, ופירושו של דבר שהייתי מוצב בקו הראשון; הייתי בין הראשונים שפגשו את האויב פנים אל פנים. היו מקרים רבים שניצלתי מסכנה בעור שיניי. רבים מחבריי נהרגו, ורבים עוד יותר נפצעו. השתתפתי בקרבות רבים מאוד - אינני מסוגל אפילו להיזכר כרגע כמה בדיוק - אבל, לי לא קרה דבר.

כאשר גבר עלי הפחד, מכתבו של הרבי העניק לי תקווה. לפעמים, כאשר הייתי בתורנות שמירה, הייתי נתקף חרדה - אור הירח זרח, והרוח נשבה בעלים, ואני הייתי מדמייך איך האויבים באים כדי להרוג אותי. אבל, ברגע שלקחתי לידי את המכתב מהרבי, הוא היה מחזיר אותי לשפיות - הוא היה מחזק אותי ומעניק לי אומץ.

תמיד נשאתי עמי את המכתב בכיס, יחד עם ארבע רימוני רסס, ובכל פעם שחשתי עצבנות, הייתי שב וקורא אותו. המכתב נתן לי את התחושה כי יהיה מה שיהיה, אני אעבור את המלחמה הזו בשלום, ואשוב הביתה. אני מאמין שזה אכן קרה בזכות אותו מכתב ובזכות הברכה שהרבי העניק לי. והנה אני כאן היום, כעבור שישים שנה, מספר את הסיפור הזה.

מר ברנד ציטרין מתגורר כיום ברנדולף, ניו ג'רזי. הוא רואיין בביתו בחודש מנחם אב תש"ע (2010).

מופץ ומופץ באה"ק ע"י צעירי אגודת חב"ד / המרכז לעזרי שליחות טל' 03-373-1777

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויובד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"ז — הרבי עזרר שיבנו בתי חב"ד בכל עיר ועיר וכן שירחיבו את מבני הבתי חב"ד הקיימים, ושכל אחד ייטול חלק בזה, שכן זהו עניין השייך לכל אחד ואחד.¹ ו' בחשוון

1 ספר השיחות תשמ"ז, חלק א, עמ' 54.

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי. לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA
sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018
784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213
© כל הזכויות שמורות 2015